

Mutz Péter

A BÉKE ÜZENETE...

Legújabb verseim gyűjteménye.
(A „Fényből nyílt világ” könyv folytatása)

Nagy szeretettel mindazoknak, akik már szívükbe zárták régi verseimet, és még nagyobb szeretettel azoknak, akiket most érint először annak a tiszta forrásnak az édes üzenete, amelyből próbálok meríteni. Varázslatos cseppjeit legjobb tudásom szerint igyekszem szavakba önteni, és megosztani a szomjazó lelkekkel.

AZ IDŐ TITKA...

Elszállt az idő, és már senki sem bánja.
Nem ismerik Őt, és így nincs, aki áldja.
E korban vigasztalan már a jövő,
És a múlt is csak bánatos megfigyelő.

De él a jelen, hol a nagy csoda ébred,
Hol a kulcs a szívekhez egy ősi ígélet.
Hát tárd fel a titkod, légy kutató,
Mert általad mozdul a „nagymutató”.

Tudatod teremti világodat,
Melyben győztes a lélek, és nem áldozat.
Hisz a forma nem létezik értelem nélkül,
Ha holt a teremtető, ott semmi sem épül.

Mert gondolatokból sarjad a lét,
A fény öröme, és bús a sötét.
Hogy mennyország ringat, vagy sújt a pokol,
Hová értéked „ültet”, Te ott lakozol.

A LÉTÖRÖMÉRT...

Ahol teljes a lélek, egy világot éltet,
A szellemi kincs terem gazdagodást.
Ha egy koldus szívében bőséget érez,
A sorsa megrendeli új vagyonát.

Így bármit elérhetsz e kozmikus rendben,
Mert gondolatodból olvas az ég.
Jelen érzelmed szabja meg minden esetben,
Mit kapsz a jövődben önmagadért.

Mert ha egy pillanat elszalad boldogság nélkül,
Ha egy perc is akad, hol a hála nem él,
Ott hervad a lélek, hol a bűn fala épül,
De ha létöröm ébred, a célba elér.

Mikor a végtelen vére fut át ereinken,
És a korlátlan lép be a szív kapuján,
Ott a gondolat szent dala új teret nyit fel,
Örök ünnepet ülve a lét tavaszán.

A szeretet tárja fel egységünk titkát,
Hatalmat rejt ez a felfedezés,
Uralni hív ma a fény birodalmát,
Egy tiszta világnak hercegeként.

A FORMA SORSA...

Míg egység nincs a gondolatban,
A forma rabja öntudatlan,
Léte hamvadó parázs.
Ám a szeretetnek élő lángja,
Testen túli testvért látva
Megtalálja önmagát.

Társra lel a létezésben,
Hogy új formában újra éljen
A végtelen lét színterén.
Elvarázsolt torz világa,
A lélek sötét éjszakája,
Így mindörökre véget ér.

Oly szép reménnyel kél a hajnal,
Megáldja szent öntudattal
E földi útnak vándorát,
Ki már egy egész a mindenséggel,
És tette kész, hogy szenvedéllyel
Formálja a változást.

Vonzza őt a tiszta élet,
Egy rég kimondott szent ígéret,
Hogy visszanyerje önmagát.
Majd otthonának ős dalától,
Vágya szívhez érve lángol,
És szárnyat bontva száll tovább.

Elrepül egy messzi tájra,
Mely tárt karokkal visszavárja,
Hogy átölelje gyermekét,
Ki béke formáját felöltve,
Egy pontba zárja mindörökre
Az élet ezer mondatát.

Mert ott minden élő mozdulatlan,
Nincs harc, sem vágy a gondolatban,
Fény ragyog a csend falán.
Így merít erőt a lélek,
A bőség áldott tengerének
Lágyan ringató ölén.

Majd egy emlék által múltja ébred,
A földi boldog létezésnek,
Hol az értelem teremti hazát.
Már benne él, és újra táplál,
A teljes élet asztalánál,
Gazdagodva osztja szét kincsének javát.

FELISMERÉS

E dallam az elfedett titkokat őrzi,
E hangtól kitárul az isteni lét,
Felszáll a remény kopott álmokat űzni,
Mert látja e rajzolat égi jelét.

Om... ha kimondom, a létemet oldom,
Egy tiszta jövőt rejt e távoli táj,
Mely megszületett egy gondolatomból,
És visszavetíti reám tavaszát.

Szívemig érő szent kegyelemmel
Őrzi a lelkem e ritka csodát,
Ma elbukott énemet éigig emeltem,
Hol újra elértem a béke honát.

Már győztes a lélek, mert ősz tüze éghet,
Ledöntheti bűnei szikla falát,
Lám végtelen útján a fény hazatérhet,
Hol a forma felismeri végre magát.

A HATALOM

Vesztes, és győztes, mind úgy lett teremtvé,
Ahogy önmaga, önmagát nevén nevezte.
A sikernek útját csak úgy járhatod,
Ha céljaid terhét,
Könnyű kalandként,
Boldog reménnyel felvállalod.

Légy hát ma győztes, mert Tiéd e játszma,
Hisz nem teljesül be a nézőknek álma.
Légy főszereplő életre kelve,
Értelmed útján formát teremtvé.
A szeretet éltet, és hatalmat ad,
Sosem vagy vesztes,
Ha szívedbe zárva
Örök csodája veled marad.

Mert a Szentek öröklík a világ uralmát,
És a harcok jelentik a létnek kudarcát.
Az erőszak nem győz a szelíddel szemben,
Ki a békét uralja, az legyőzhetetlen.

A TEREMTŐ FIA

Szent ágra szállt a csend madár,
A lét egén, hol nincs határ.
Elréved mozdulatlanul,
Száz gondolat a végtelenben oldva elcsitul,
És az áldott béke lágy ölében végre megpihen,
E képzeletből felmagasló égi bérceken.

Aranyló fénybe zár a megtisztult magány,
Ahol már nincs több mérce, nincs megírt szabály.
Ez itt a cél, a végsőnek remélt megérkezés,
Hol uralni hív, Ki benned új királyt remél,
Átvezetve lelkedet ős titkaid ködén,
Megírja sorsodat, megszüli arcodat a tiszta létezés.

Köszönt a Fény, kegyelmét osztja szét az ős harmónia,
Hisz poklából tért haza a Teremtőnek fia.

EGY ÉLŐ KÖLTEMÉNY...

A föld összes kincse, az égbolt hatalma,
Miénk volt minden öröktől fogva.
Ölelt a bőséggel áldott világ,
A büntelen élet, az ős tisztaság.

Lelkünk szavára dobbant a szívünk,
Az egység volt vágyunk, és fennkölt erényünk.
De elátkozottá torzult a lét,
Mikor a test elfeledte a szellem nevét.

Tébolyult álmokban vívott csatáktól,
Az önző világ kifosztottan lángol.
Eltűnt az érték, és eltűnt a szépség,
A hitből sem ébred már újabb reménység.

Foggal és körömmel, harccal és csellel,
Sosem lesz elég, mindig csak több kell.
De szétfolyt kezünkéből az erőszak bére,
Szenvedést adott a sorsunk cserébe.

Feledtük békénknek ősrégi titkát,
A szeretet fenntartó örök hatalmát,
Mert a harmóniából kiátkozta rég
Önmagát az, ki ellene vét.

A nemes, a lovag, mind elhagyta posztját,
Csak egy költemény őrzi a Szent hely nyugalma.

AZ ÉLET MEGNEMESÍTÉSE...

A lét örök titka, az egyensúly csodája,
De két cél úgy boldog, ha még egy van jelen.
A pont ott középén, hol támaszt nyer a mérleg
Ne illúzió, hanem az Egy Isten legyen.
Család, és hivatás, így lesz teljes élet,
Ha a szépség, s az érték a szívben egybecseng.
Harmóniában a hangok összeférnek,
Daluk, ha tiszta, egy szép akkordban zeng.

A LEGSÖTÉTEBB ÁLMOK KÖZT...

Ne félj az elmúlástól!
Csak árnyékok veszítheted.
Fényed mi él, mindörökre megmarad Neked.
Valóságod a végtelen, ha értelmed szabad,
Káprázatod e tér, s a benne fogható anyag.
Rabul ejt, magával ragad,
E furcsa tánc, e színes forgatag,
Melyben élve-halva körbe jársz,
Keresve önmagad, kutatva múltadat,
Hogy egy napon majd felfedezd, valóban ki vagy.

Eközben álmaid tűzében porlad el,
Sok százezernyi vétkes gondolat,
De az út végére érve, már csak egyetlen marad.
Egy jel, a végtelen falába vésve,
Egy hang, mely a szíved rejtekét elérte,
Érint a csend, az édes otthon bársony illata,
Ki mindörökre visszavár oda,
Egymagában úgysem tér haza,
Mert hajnalt teremtet, világot építő szava,
És véget ér a legsötétebb álmokkal megáldott éjszaka.

A KÖLTEMÉNY

Az éj ködén, ha átdereng egy halvány fénysugár,
Dalában égő vágy üzen, hogy jobb lesz majd talán.
De mit sem ér a költemény, ha vágyakról beszél,
Mert hiába hull nyomában könny,
Ha vigaszában nem terem a tiszta létöröm.
A szó csak akkor él,
Ha szent tűzével törvényt szab,
És célokat ígér.
A vers csak így nemes,
Így lesz érdemes,
Ha hidat épít, s átvezet
Az elmúlás vak látszatának,
A szenvedő hamis világnak lángjai felett.
Mert a hangok tiszta rejtekén, bent él a csend dala,
Mint megérintett húrokban a felharmónia.
Most tárd ki szíved ablakát, hogy boldogságot lásson,
Mert bent megértve élni kell, hogy kívül rád találjon.
Szép holnapok, majd így dalolnak áldott szent zenéket,
Ha feltámad az öntudat,
Átírva régi sorsokat,
Hatalmat oszt a lélek.
E szolgálat, mely másokat magasztaló erény,
Áldozat, mely szárnyat ad egy angyal életért,
Ez lehetne még,
Az egyetlen remény,
Hogy győztesekké váljunk itt a földi lét terén.

SZELLEMI SZÜLETÉS

Mikor életre hív majd egy teremtmény gondolat,
A fény világa megpihen a forma rejtekén.
Jogod, hogy megszülessz, s betöltsd sorsodat,
Mert örök az áldozat, az út, és a remény.

Felragyog feletted egy időtlen csillag,
Mely minden halandót az úton kísér,
Végtelen fényével új jövőt írhat,
De varázslata, csak a jelenben él.

Hol a szellem kiterjed az egység nevében,
Mint valóság magból nyílt életvirág,
Oly tiszta és boldog a feltárult éden,
Mely koldusból teremtetett fényes királyt.

A SZENT HÁRMASSÁG HAGYATÉKA

Ősi jogom tudatával élve,
Születésem által megillet a béke.
Megelégedésem, áldott örökségem,
Szellemi Atyámtól rám ruházott érdem.
És a legnagyobb szabadság, mit még Tőle kaptam,
Hogy szerethetek, mert ez az én korlátlan hatalmam.

EGY TAVASZI DÉLUTÁN...

Ha köztetek vagyok, átölel a béke,
Lelkem őrzi titkon a csendet, és a szót,
Hogy bennem éljen tovább letisztult emléke,
A percnak, hol megéltük az Örökkévalót.

Láttam tiszta álmot a valóság tüzében,
Lángokban születve ébredő jövőt,
Egy angyal szállt a Földre, ki megáldott kezével,
És szívemből virágként a szeretet kinőtt.

Öntöztem éjjel a Hold ezüst vizével,
Nappalomban égi dalt a napsugár zenélt,
Hogy szirma el ne hulljon, míg új magot nem érlel,
És mind ki él meglássa Őt, ha egyszer visszatér.

A BÉKE CSEPPJE...

Fájdalmak árnya még ott lebeg felettem,
De szívemben lüktet a feloldozás,
Elveszett életem most újra megteremtem,
Átírja sorsomat az összetartozás.

Egóm az egység tengerébe olvad,
Létem ledönti a tér-idő falát,
Egy korlátlan játék most új kalandra bízgat,
A lélek felfedezte régi önmagát.

Ezernyi formát ölt a tiszta élet,
Alkotva szépít egy ébredő jövőt,
Teremtő lényem a nagyvilágra ébred,
Feladva mindent, mi megtagadta Őt.

Egy cseppnyi béke hull a bánat tengerébe,
És milliók sorsát változtatja át,
Mert varázslatában újra elmesélte,
Hogyan zengjük együtt a szeretet dalát.

A LÉLEK TITKA...

Egy fénylő útra hív a játék,
Mint lángfonálból szőtt ajándék,
Melytől a szív megolvad, s nem dalolhat többé tagadást.

Mert a lét emlékét kőbe véste,
Beágyazta jelbeszédbe,
A nagy szabályt, mit úgy neveznek: élő tisztaság.

De az értelem hiába tudja,
Mert lelkünkben van rejtve titka,
Lényegét nem értheti, csak az, kit visszavár.

Valósnak hitt álmainkban,
Olvashatjuk meghatottan,
Ha mélységét nem tárja fel, oly csalfa társ a szó.

Hisz a végtelennek hangja rejtett,
Csak az érti, kit megteremtett,
Bár életünk a létezéstől meg nem fosztható.

A TEREMTÉS

A bűn erős, de nincsen arca,
Teremteni sincs hatalma,
Ember által, ember kéztől,
A szó kimondott vad tüzétől
Lett a léte alkotás,
De ha minden szív elúzi bátran,
Nem lesz többé pusztulás.

A szeretet, ha életet nyer,
Nincs ellene földi fegyver,
Mindent éltet, mindent táplál,
Hatalma a nagyvilágnál is nagyobb talán,
De ha gyermeke be nem fogadja,
Mint szellem visszazárt palackba,
Várja azt, hogy megtaláld.

Hát itt a válaszút, hol égbe száll,
Vagy földre hull a lélek.
Bár a győztes nem veszthet csatát,
Csak téveszméi vonzatát, egy életet csupán,
Mely a létezéstől elrabolta,
És önvalóját megtagadva
Poklok mélyén égett.

De a szépség, mint egy tündér álom,
Felragyog a láthatáron,
Egy démon hull az út porába,
És a tiszta szent világnak vágya
Felkutatja önmagát,
A fény eléri, s látni véli,
Az elveszített őshazát.

Nézd! Most itt vagyok, és átadom a lényemet Neked,
Hogy áldásod tűzében égve képmásod legyek.

A TEREMTŐ KEGYELME...

Isten és a lélek, szent kötésben élnek,
Boldogságuk felragyog a létezés egén.
De az éjszakát megélve,
Emberélet hull alá a fájdalom tüzébe,
Hol meggyötörve bár,
A valóság ős jog szerint a létéért kiált,
Mert a mélységek felett,
A szenvedésből szőtt reménysugár,
Új kegyelmet kínál,
És poklok izzó lángja közt megszüli önmagát,
Emlékéből megteremtve a visszaváltozást.
Hisz minden fájó percet,
A célja megszentelhet,
Ha a mindenséget osztja szét az élő példakép,
Ki megtalálja, s felkínálja az egység lényegét.

Az értelem, ha nyílik ott belül,
A lét terében észrevétlen csendje felmerül,
És a legnagyobbik változás során,
Mikor a lélek újra fényre gyúl a testnek homlokán,
Csak a csend világa tükröz át egy végtelen csodát,
Nem szólnak zengő harsonák,
Az Egyetlennek suttogó szavát,
A teremtetést, magát,
Oly szerényen hirdeti egy földi kis virág.
Mert kinek a béke, égő jelt adott,
Megérti azt, mit benne önmagáról álmodott,
És közben nem történik semmi, semmi más,
Csak újra él, és a szívben boldog dalt zenél
Az égi összetartozás.

A VÁGYBÓL ÉBREDŐ ERŐ...

Üzenj velem!
Mert a forma élő tükre lett a tiszta értelem.
Szívemre hullott sűrű fátylakon,
Lényed most is átragyog,
Hisz láthatod,
Mert bennem zenél
Parányi szikraként a fény,
Feltárja, hol vagyok,
És teremt Belőled épülő tiszta holnapot.
Ha már a lélek az, ki így kiált: Én már létezem!
Üzenj velem!
Ma már nem rettent az áldozat,
Nem hull alá a félelemtől megtört gondolat.
A túlsó part nincs oly messze tán,
Hogy ne szűrődne át a fény a mélység vonzatán.
Kérlek, üzenj velem!
Legyél igaz barát,
Zengjük az éjszakát feloldozó szent fénysugár dalát.
Járjunk mi ketten itt végre egy úton,
E boldogságra ébredő titkos hajnalon.

A CÉL...

Fényed szívembe költözött, szülöttje lettem én,
Egy gondolatból felnövekvő tiszta szent remény.
A végtelen, mint lételem lett ősi otthonom,
Már tudom, én egy szikraként,
Felelve mindenért,
Most Hozzád tartozom.
Békéd már enyém,
Hisz kozmikus hatalma csendben átölel,
Emlékem ébred,
Mikor e tájra először jöttem el.

Ó Istenem!
Ha kérhetem, mondd ki most nevem,
Ma általad kinyílván végre célhoz érkezem.
Legyek, ki újra szép,
Kezem, ha nyújtom száz erényekért,
Tegyél csodát velem,
Ébressze hercegét a nyíló értelem.
Hadd üljek kincseidnek gazdag trónusán,
Hadd éljem újra át,
Egy megtisztult világnak édes mámorát.

A TEREMTŐ SZÓ...

Az emlék eltemette, egy újkor megtagadta,
Nem öröklik felette rég a tisztaság hatalma.
Emberélet pusztul, nem táplálja érték,
Megfakult a múltban, az egység és a mérték.

Míg a vers egy régi korban az életet mesélte,
Most az élet szomjazott meg a vers ígézetére.
Hát zengjen hang a létért, ha más forrása nincsen,
Teremtsen a szó egy új erőt a hitben.

Töltse be szívünket a szellem száz csodája,
Nyíljon költeményből az élet iskolája.
Sokmilliónyi lélek, az igazságra éhes,
De a kulcsot megtalálni, csak önmagában képes.

Legmélyebb titkunkat száz fátyol takarja,
De a Teremtő Igéje most bennünk felkutatja.
Egy álmodott világban, téveszmék ködében,
Görcsösen szorítom, társam Ő a vészben.

De valós létem síkján, karja közt aléltan,
Ájult lélek nyugszik, csendben öntudatlan.
Így visz át ölében Ő egy másik partra,
Tiszta vágyat ültet a boldog öntudatba.

A szépség itt valóság, a szenvedés csak álom,
A szeretet vizétől,
A fény örök tüzétől,
Rózsa nő az ágon.

A MÁSODIK SZÜLETÉS TITKA...

Kétszer kell születnünk egy emberélet útján,
Hogy a testet öltött lélek,
A földi lét terének, bűvkörébe zárva,
Mégis megtalálja,
Összecsengő húrját az egység dallamának,
Egy Égi Szent szövetség édes mámorának.

Egyszer megszülettem a test kötése által,
Később otthont leltem Isten jászolában.

Mikor először születtem, sorsom írt egy álmot,
Másodszor születve láttam valóságot.

Első ébredésem, csak a napvilágot látta,
Mikor értelmem kinyílt, a szellem fénye várta.

Felnőtt életemben születtem szeretni,
Isten jelenlétét a csendben felfedezni.

Bár a formám oly rég birtokolta e félig élt világot,
A lélek újra eszmélt,
Meváltva keresztjét,
Teremtett egy fénylő, meg nem szűnő lángot,
Felfedeztem benne Isten otthonát,
A mindig visszaváró rég elhagyott hazát.

TARTALOM

AZ IDŐ TITKA.....	2
A LÉTÖRÖMÉRT.....	3
A FORMA SORSA.....	4
FELISMERÉS	6
A HATALOM	7
A TEREMTŐ FIA.....	8
EGY ÉLŐ KÖLTEMÉNY.....	9
AZ ÉLET MEGNEMESÍTÉSE.....	10
A LEGSÖTÉTEBB ÁLMOK KÖZT.....	11
A KÖLTEMÉNY.....	12
SZELLEMI SZÜLETÉS	13
A SZENT HÁRMASSÁG HAGYATÉKA	14
EGY TAVASZI DÉLUTÁN.....	15
A BÉKE CSEPPJE.....	16
A LÉLEK TITKA.....	17
A TEREMTÉS	18
A TEREMTŐ KEGYELME.....	20
A VÁGYBÓL ÉBREDŐ ERŐ.....	21
A CÉL.....	22
A TEREMTŐ SZÓ.....	23
A MÁSODIK SZÜLETÉS TITKA.....	24